

A woman with her hair styled in an updo, wearing a white lace dress with a white shawl, stands on a grand staircase. The setting is a grand, ornate hall with high ceilings, arched windows, and classical architectural details like columns and decorative urns. The lighting is warm and dramatic, highlighting the woman and the intricate details of the environment.

Highland
Hall

De debutante

CARRIE TURANSKY

CARRIE TURANSKY

Highland
Hall

De debutante

ROMAN

Vertaald door Marianne Grandia

Voorhoeve

Londen, Engeland
April 1912

Zelfs als ze honderdvijf jaar oud zou worden, dan nog zou Katherine Evangeline Ramsey niet begrijpen waarom iedere debutante aan het begin van het Londense balseizoen een reverentie voor de koning en koningin moest maken. Natuurlijk vond ze het enorm opwindend om aan het hof voorgesteld te worden en voor het eerst aan het balseizoen deel te nemen. Ze had er jaren naar uitgekeken, maar het had meer moeite gekost om de vereiste vaardigheden onder de knie te krijgen dan ze had verwacht.

Haar tante, Lady Louisa Gatewood, had echter volgehouden dat iedere welopgevoede lady op deze wijze haar debuut in de Engelse society maakte en had verkondigd dat ze nu klaar was voor het huwelijk. Hopelijk had haar tante gelijk. Want een huwelijk met de juiste man was de enige manier om zelf zeggenschap over haar leven en toekomst te krijgen.

Ze haalde diep adem, rechte haar schouders en bereidde zich erop voor dat ze haar reverentie nog een keer moest oefenen.

Mr. Philippe Rounpear, haar oude dansleraar, fronste zijn borstelige, zilverkleurige wenkbrauwen en wees met zijn gehandschoende vinger naar Kate. 'U moet over de vloer glijden zoals een zwaan zich over het water laat glijden.' Hij knikte nadrukkelijk. 'Probeer het opnieuw, alstublieft.'

Hoe vaak zou hij haar dit nog laten doen? Kate verbeet haar frustratie en wierp een verhitte blik op tante Louisa, die naast de

piano op een stoel met een hoge rugleuning zat en voor koning George de Vijfde speelde.

Haar tante verstrakte. 'Katherine, de enige manier om een positie in de society te krijgen, is je oefeningen serieus te nemen.'

'Ik neem ze serieus!' De woorden waren haar ontsnapt voordat zij ze had kunnen tegenhouden.

'Dan moet je dit perfect beheersen.'

Kate slikte een scherp weerwoord in, tilde haar rok iets op en begon aan een volgende reverence.

'Nee, nee!' Mr. Rounpears stem galmde door de zitkamer van het huis dat Kates achterneef William Ramsey in Londen bezat. 'U oogt zo stijf als een plank.' Hij liep over het oosterse tapijt naar haar toe en tikte op haar linkerschouder. 'Uw houding moet ontspannen zijn. En gracieus. Onthoud dat, miss Ramsey!'

De vlammen sloegen haar uit. Ze keek langs de dansleraar heen naar haar jongere zus Penny, die naast hun tante zat en de rol van koningin Mary op zich had genomen. Met dansende lichtjes in haar ogen wachtte Penny Kates nieuwe poging af.

Kate kneep haar ogen een beetje dicht. *Wacht maar. Over twee jaar ben jij achttien en moet jij je voorbereiden op je eigen presentatie. Dan zal het lachen je wel vergaan!*

Mr. Rounpear klapte in zijn handen. 'Miss Ramsey, ons uur is bijna voorbij. Nog één keer, alstublieft.'

'Goed.' Katherine zuchtte en probeerde haar schouders te ontspannen. Ze moest dit onder de knie zien te krijgen. Het moest gewoon. Haar toekomst hing ervan af.

Ze hief haar kin, stapte opzij, kruiste haar ene been achter het andere en liet zich langzaam voor tante Louisa door haar knieën zakken.

'Beter.' Mr. Rounpear knikte. 'Niet perfect, maar beter. Nu, buig uw hoofd, tel tot drie, en kom langzaam omhoog.'

De spieren in haar benen brandden terwijl ze telde en daarna omhoogkwam.

'Zet nu twee stappen naar rechts en maak een reverence voor de koningin.'

Katherine keek vluchtig naar Penny en nam de eerste stap, maar toen ze de tweede nam, bleef haar voet in haar japon haken. Ze hapte naar adem en haar hand schoot uit.

Penny gniffelde en sloeg een hand voor haar mond.

Katherine wankelde en probeerde haar evenwicht terug te vinden.

Mr. Rounpear keek haar afkeurend aan. ‘Gaaf u zich tijdens uw presentatie ook op deze manier gedragen?’

‘Natuurlijk niet.’ Kate bevrijdde haar voet uit haar japon en draaide zich vol ergernis naar het raam. Wat een onmogelijke man! Ze zou hem weleens vijftig reverences willen zien maken zonder ook maar eenmaal zijn evenwicht te verliezen.

‘Deze kant op kijken!’

Kate klemde haar kaken op elkaar en draaide zich om.

‘U mag de koninklijke familie nooit uw rug toekeren.’ Hij gebaarde naar Penny en haar tante.

‘Ze zijn de koninklijke familie niet, en dat bent u evenmin!’

Zijn ogen fonkelden en hij hief zijn hand. ‘Goed. Dit was het voor vandaag.’

‘Mr. Rounpear, alstublieft!’ Tante Louisa stond op. ‘Er is geen reden om de les in te korten.’

‘Uw nicht lijkt vermoeid te zijn en dat maakt haar prikkelbaar.’

‘Maar Katherines presentatie is vrijdag al.’

‘Ja, de tijd dringt.’ De dansleraar fronste zijn wenkbrauwen en nam Kate aandachtig op. ‘Ik stel voor dat ik woensdagmiddag om drie uur terugkom.’

‘Graag. Dank u. We zien ernaar uit.’ Tante Louisa keek Kate veelbetekenend aan en wachtte op haar reactie.

Met uiterste krachtsinspanning wist Kate wat woorden uit te brengen om Mr. Rounpear te bedanken voor de les.

Tante Louisa liep door de kamer en trok aan het schellenkoord om de livreaknecht te ontbieden. De man verscheen en liet de dansleraar uit. Toen de deur van de kamer achter hen gesloten was, draaide Kates tante zich om en keek haar kwaad aan. ‘Er is geen enkel excuus voor je onbeleefde houding tegenover Mr. Rounpear.’

Kate hief haar kin. ‘Ik zie niet in waarom hij terug moet komen. Ik weet hoe ik een reverence moet maken.’

‘Voor de presentatie aan het hof komt meer kijken dan het aanleren van een reverence.’

‘Uiteraard, maar hij is zo zelfgenoegzaam en veeleisend.’

Haar tantes neusvleugels trilden, wat een waarschuwing inhield. ‘Je volgt nog een les bij Mr. Rounpear. Ik wil er niets meer over horen.’

Kates wangen gloeiden. Ze klemde haar handen ineen en kon zich nauwelijks beheersen. Maar haar tante zou haar bij haar presentatie begeleiden en voorstellen, en als Kate haar tong niet in bedwang hield, zou de presentatie mogelijk aan haar voorbijgaan.

Tante Louisa leek Kates reactie niet te zien, of misschien kon het haar gewoon niets schelen. Ze draaide zich om naar Penny. ‘Heb je de twee nieuwe japonnen gepast?’

‘Ja, maar de zoom van de groene japon is erg ongelijk. Zullen we hem terugsturen naar de naaister of zal ik vragen of Lydia een rechte zoom wil maken?’

‘Lieve help! Gezien het honorarium dat ik die naaister betaal, zou je toch op zijn minst een nette zoom mogen verwachten.’ Tante Louisa gebaarde naar de deur. ‘Ik moet om vier uur bij de Trembly’s zijn voor de thee, en ik moet me nog omkleden, maar ik denk dat ik nog wel even tijd heb om er naar te kijken.’

‘Geweldig.’ Penny draaide zich om en stormde de zitkamer uit.

‘Rustig, Penelope!’ Tante Louisa drukte haar hand tegen haar borst en haastte zich achter haar aan. ‘Dit is geen renbaan.’

Hoofdschuddend keek Kate hen na en draaide zich toen naar het raam. Het zonlicht viel door de hoge vensterruiten naar binnen en Kates blik ging naar de blauwe lucht.

Het was een perfecte middag voor een rit. Natuurlijk zou een rustige rit over Rotten Row in Hyde Park niet half zo opwindend zijn als een snelle rit over de prachtige glooiende heuvels van Highland Hall, haar landgoed in Berkshire.

De gedachte bezorgde haar een pijnscheut in haar hart: het was haar landgoed niet meer.

Nu bijna een jaar geleden was haar vader overleden, en toen ze hem verloor, verloor ze ook de zeggenschap over Highland. Hoe krom het ook leek, zo was de wet. Ze had geen broers, en dochters konden hun vaders titel of het landgoed dat daaraan verbonden was, niet erven. Dus had Sir William Ramsey – een vrij onbekende achterneef van haar generatie – haar vaders titel van baronet geërfd en was hij eigenaar van Highland Hall geworden. En om het nog erger te maken: haar vader had neef William ook aangewezen als haar voogd totdat zij getrouwd zou zijn, en dat had het leven de laatste paar maanden erg moeilijk gemaakt.

Goed, haar vader had haar natuurlijk niet zonder geld achtergelaten. Er was geld apart gezet voor haar bruidsschat. Maar als ze niet onder toezicht van haar neef wilde staan en een eigen huis wilde hebben, zou ze dit seizoen een echtgenoot moeten zien te vinden.

En dat was precies wat ze van plan was.

Ze liep naar het midden van de kamer om haar reverence nog een paar keer te oefenen tot het tijd zou zijn voor de thee. Als er niemand keek en niet elke beweging werd bekritiseerd, kon ze proberen wat te ontspannen en de gracieuze bewegingen leren die nodig waren om indruk te maken op de koning en koningin. En op alle anderen die zouden toekijken.

Ze sloot haar ogen en ging in gedachten alle bewegingen langs. Daarna hief ze haar hand, deed een stap naar links en liet zich door haar knieën zakken. Ze boog haar hoofd, telde tot drie en kwam langzaam omhoog. Zo, dat was beter. Ze glimlachte naar de denkbeeldige koningin. ‘Dank u, majesteit. Zeer aangenaam om u te ontmoeten.’

Door de deuropening zweefde het geluid van gegiechel naar binnen.

Kate draaide haar hoofd in de richting van het geluid.

De zesjarige Millie, het dochtertje van neef William, had haar

hoofd om het hoekje van de deur gestoken. Haar rode krullen vielen over haar schouder toen ze haar hoofd wat schever hield.

Er brak een lach door op Kates gezicht. ‘Millie, bespioneer je me?’

‘Nee, ik kijk gewoon. Wat ben je aan het doen?’

‘Ik ben aan het oefenen voor mijn presentatie voor de koning en koningin.’

Millies blauwgroene ogen begonnen te glanzen. ‘Ga je in het paleis op bezoek?’

‘Ja. Er zullen die dag tweehonderd jonge vrouwen aan het hof worden voorgesteld, maar ik kom vanzelf aan de beurt om hen te begroeten, net als jij, wanneer je even oud bent als ik.’

Millies schalkse glimlach werd breder. ‘Echt?’

‘Ja, natuurlijk.’ Kate werd opgewekter. Millie had gelijk met haar enthousiasme. De presentatie aan het hof was een opwindende gebeurtenis en opende de deur naar haar toekomst. Ze zou haar blijdschap niet de kop laten indrukken door haar bazige tante of haar narrige dansleraar.

Het was tijd om er het beste van te maken!

Ze concentreerde zich weer op haar nichtje. ‘Wil je de reverentieleeren?’

‘Ja!’ Millie liep snel naar Kate.

‘Goed dan. Ga zo staan.’ Kate deed de beginpositie aan haar nichtje voor.

Vol verwachting sloeg het meisje Kate gade; toen tilde ze haar rok op en deed haar na.

Jonathan Foster sprong in Londen uit de bus en liep in de richting van Hathaway Court, een brede, met bomen omzoomde straat in het centrum van het stadsdeel Kensington. De late aprilzon verwarmde zijn schouders en het verkwikkende lentebriesje voerde een lichte bloemengeur met zich mee. Wat een perfecte dag was dit!

Het aangename lenteweer was niet de enige reden voor zijn opgewekte stemming. Binnen twee weken zou hij zijn vijfde semester van de medische opleiding afronden en in de paar maanden daarna van wat meer vrijheid en meer uren slaap kunnen genieten.

Jon keek op zijn horloge. Hij hoefde pas om zeven uur in de avond in het St. George's Hospital terug te zijn. Dat gaf hem ruimschoots de tijd om bij zijn zus Julia en haar aanstaande echtgenoot, Sir William Ramsey, op bezoek te gaan en hen in Londen te verwelkomen.

Hoewel hun ouders erg ingenomen waren met het aangekondigde huwelijk, wilde Jon William beter leren kennen en zich er zelf ook van overtuigen dat hij de juiste man voor Julia was. Ramsey mocht dan een baronet zijn en een groot landgoed bezitten, het was Julia's geld, onlangs verkregen uit een erfenis van hun grootvader, dat Highland Hall twee maanden geleden van een financiële ondergang had gered.

Hield William echt van Julia of was het hem om haar erfenis te doen geweest? Omdat hun vader nog steeds herstellende was van een langdurige ziekte en kilometers verderop in Fulton woonde, wilde Jon er zich van overtuigen dat zijn zus een goede toekomst tegemoetging.

Hij sloeg de hoek om, waarna Ramsey House in zicht kwam. Hij keek aandachtig naar het indrukwekkende huis met zijn rode stenen. Het was in de stijl van Queen Anne gebouwd en telde drie verdiepingen. Het had witte sierlijsten en de fraaie Hollandse topgevel had een gekrulde dakrand. Op de rechterhoek van het huis prijkte een torentje. De entree aan de voorzijde werd opgesierd door een gewelfde gevelspits.

Voor het smeedijzeren hek bleef hij staan om het geheel goed in zich op te nemen. Het pad naar de voordeur werd omzoomd door zorgvuldig gesnoeide buxushagen en twee goed onderhouden bloementuinen. Ze straalden een warm welkom uit en verzachtten het plechtige voorkomen van het huis. Dat zou zijn zus beslist waarderen.

Williams huis in Londen verschilde wel enorm van de eenvoudige woning bij de zendingspost in India, waar Julia en Jon waren opgegroeid. En ook van het huisje met het strodak in Fulton, waar hun ouders nu woonden. Zijn zus zou hier een heel ander leven leiden. Maar hij stelde zich zo voor dat ze deze veranderingen met dezelfde gratie en inschikkelijkheid zou aanvaarden als ze altijd had getoond.

Hoewel... Was dit huwelijk het beste voor haar? Zou ze hier gelukkig zijn? Dat moest hij zien uit te vinden.

Hij duwde het hek open, beklom het stenen trapje en belde aan.

Even later werd er opgedaan door een wat corpulente butler in een keurig geperst zwart pak. De man nodigde hem binnen en wees naar een stoel in de vestibule. 'Neemt u hier even plaats, alstublieft.'

'Dank u.' Jon zette zijn hoed af en toen de butler door een deuropening aan het einde van de hal was verdwenen, keek hij om zich heen.

Het interieur van het huis was zelfs nog indrukwekkender dan de buitenkant; prachtige houten vloeren, dikke tapijten en een eikenhouten trap met sierlijk houtsnijwerk. Rechts van hem hing een enorme spiegel in een vergulde lijst aan de muur, tussen twee grote familieportretten in. Hij deed een stap dichterbij en keek naar een van de schilderijen toe en bekeek het aandachtig.

Zou dat een kinderportret van William Ramsey zijn? De jongen had dezelfde gelaatstreken als de man die hij in februari tijdens het verlofingsdiner van zijn zus in Highland Hall had ontmoet. Er stonden nog twee jongens bij hem. Zijn broers, veronderstelde Jon. Voor hen zaten een jonger zusje en hun ouders op tuinstoelen. Als de jongen in het midden William was, keek hij zelfs als kind al ernstig.

Door de half geopende deur van een vertrek aan de andere kant van de hal hoorde hij een zachte, jonge vrouwenstem, gevolgd door gegiechel van een meisje.

Jonathan hield zijn hoofd iets scheef en luisterde. Was dat Julia

met Williams dochter, Millie? Een half jaar geleden was Julia door William als gouvernante in dienst genomen en ze was erg gesteld geraakt op zijn twee jonge kinderen. Over een paar maanden zou ze hun stiefmoeder worden.

‘Heel goed, Millie. Laten we het nog eens proberen.’

Nee, dat was niet Julia’s stem. Misschien was het Miss Katherine Ramsey of haar zus, Miss Penelope. Jon had Williams nichten tijdens het verlovingsdiner ontmoet, en eerder deze maand opnieuw, bij de bruiloft van Williams zus.

‘Doe het nog eens voor.’ In Millies jonge stem klonk een lach.

‘Goed. Doe me na.’

Jonathan liep in de richting van het vertrek en keek naar binnen. De pluchen bank was achteruitgeschoven. In het midden van de zitkamer stond Katherine Ramsey, gekleed in een helderblauwe japon. Naast haar stond Millie. Katherine stond met haar rug naar hem toe, dus zag ze hem niet toen hij in de deuropening ging staan.

Ze tilde haar rok iets op, waardoor enkele ruches om haar slanke enkels te zien waren. ‘Doe een stap naar links en zet je rechtervoet achteruit. Zak daarna langzaam door je knieën tot ze bijna de vloer raken, maar niet helemaal.’

Millie deed alle bewegingen exact na, maar het ging haar niet zo vloeiend af als Katherine.

‘Buig nu je hoofd.’ Katherine deed het voor en Millie volgde haar voorbeeld. ‘Houd je hoofd helemaal stil en tel langzaam tot drie voordat je weer rechtop gaat staan.’

Millie wankelde, hapte naar adem en viel opzij.

Katherine probeerde haar op te vangen, maar Millie belandde op het karpert en trok Katherine mee in haar val.

Jonathan rende de kamer in. ‘Alles in orde, Miss Katherine?’

Ze keek naar hem op en haar wangen kleurden helderrood. ‘Sir Jonathan... Ja, alles is in orde.’

Millie giechelde terwijl ze zich op handen en knieën omhoogduwde en opstond. ‘Ik denk dat ik nog wat vaker moet oefenen.’

‘Ik evengoed.’ Ook Katherine maakte aanstalten om op te staan.

Jon stak zijn hand naar haar uit. 'Laat me u helpen.'

Met licht gefronste wenkbrauwen keek ze naar hem op. 'Ik verzeker u dat ik vandaag al talloze malen de reverence heb geë oefend, en dat dit de enige keer was dat ik viel.'

'Natuurlijk. Het kwam gewoon omdat u Millie probeerde te helpen. Nou, geef me de gelegenheid me als een echte heer te gedragen en laat me u helpen.' Hij glimlachte en hield zijn hand naar haar uitgestoken.

Ze aarzelde even, maar pakte toen zijn hand aan. Hij hielp haar te gaan staan, waarna ze zijn hand weer losliet.

'Dank u.' Terwijl ze haar rok gladstreek, had hij kort de gelegenheid om haar wat beter te observeren. Haar lange, honingblonde haar was bijeengebonden met een blauw lint dat bij de kleur van haar ogen paste. Tijdens haar val was een haarlok aan het lint ontsnapt. Ze stopte de lok achter haar ene oor, waarbij haar hand langs haar rode wang streek.

Zijn blik dwaalde van haar wang naar haar volle, roze lippen.

Ze keek op. 'Sir Jonathan?'

Hij slikte en keek haar in de ogen. 'Ja?'

'Bent u voor uw zus gekomen?'

'Ja.'

Ze keek over haar schouder en toen weer naar hem. 'Weet ze dat u er bent?'

Hij knipperde met zijn ogen en het kostte hem moeite om te antwoorden. 'Ja.'

Ze keek hem onderzoekend aan. 'Voelt u zich wel goed?' vroeg ze, haar wenkbrauwen nog steeds licht gefronst.

'Jawel.' Hij schudde zijn hoofd en keek van haar weg. Wat mankeerde hem? 'De butler vroeg me in de vestibule te wachten, maar ik hoorde uw stem en dacht dat u Julia was, dus keek ik naar binnen. Uiteraard realiseerde ik me toen dat u Julia niet bent... maar u.' De vlammen sloegen hem uit toen hij beseftte hoe hij stond te bazelen.

Er verscheen een licht geamuseerde blik in haar ogen. 'Wel, we zijn u zeer dankbaar voor uw hulp, toch, Millie?'

Het meisje knikte, haar krullen dansten op haar schouders. ‘Blijft u theedrinken?’ Millie keek met een vriendelijke lach en grote, onschuldige ogen naar hem op.

Hij keek naar Katherine.

‘Ja, natuurlijk. U bent van harte uitgenodigd om thee met ons te drinken. Neef William en Miss Julia zullen vast zo beneden zijn.’ Ze legde haar hand op Millies schouder. ‘Waarom ga jij hun niet vertellen dat Sir Jonathan er is?’

Millie knikte opnieuw en draaide zich al om, maar op dat moment kwamen William en Julia met Andrew, Williams elfjarige zoon, de zitkamer binnenlopen.

‘Jonathan, wat een geweldige verrassing!’ Julia liep de kamer door en begroette hem met een kus op zijn wang. ‘Heerlijk om je te zien.’

‘Dank je. Ik vind het ook erg fijn om jullie weer te zien. Welkom in Londen.’ Hij schudde William de hand en wendde zich tot Andrew. ‘Hoe gaat het met jou, jongeman?’

‘Uitstekend, dank u.’ Het krachtige gezicht van de jongen was bezaaid met sproeten en zijn haren waren zelfs nog feller rood van die van zijn zus.

‘We hopen dat je donderdag nog komt dineren,’ zei Julia.

‘Ja, ik kijk ernaar uit. Maar mijn lessen van vanmiddag zijn vervallen, dus kwam ik op het idee om even bij jullie langs te gaan.’

‘Geweldig.’ Julia keerde zich naar Katherine. ‘Fijn dat je mijn broer hebt beziggehouden terwijl hij op ons wachtte.’

Katherine keek hem bezorgd aan en hij glimlachte geruststellend. Haar geheim was veilig bij hem. Hij zou haar val niet ter sprake brengen.

‘Ja, Miss Katherine en Millie waren zeer vriendelijk en... zeer onderhoudend.’

‘We hebben hem uitgenodigd voor de thee,’ voegde Millie er met een trotse glimlach aan toe.

William raakte zijn dochters schouder aan. ‘Dat was erg attent, Millie.’

Het meisje keek op naar haar vader en genoot van zijn waardering.

‘Ja, blijf alsjeblieft theedrinken en vertel ons al je nieuwtjes.’ Julia haakte bij hem in en voerde hem mee uit de zitkamer.

Op de drempel keek hij nog even achterom naar Katherine. Heel even maakten ze oogcontact; daarna wendde ze haar hoofd af, met een zweem van een glimlach om haar lippen.

Kate nam een slokje van haar hete thee en keek naar Jonathan, die tegenover haar in de bibliotheek zat. Rustig en ontspannen roerde hij de suiker door zijn thee. De ongemakkelijkheid die hem in de zitkamer duidelijk had bekropen, was nu verdwenen en ze vroeg zich af waarom. *Wat was er zojuist aan de hand geweest?*

Julia schonk een kopje thee in en gaf het aan William. De kinderen zaten aan het tafeltje bij de open haard.

William pakte een scone en keek naar Julia. ‘Drinken Penny en tante Louisa geen thee met ons?’

‘Zij zijn vertrokken voor een bezoekje aan de Trembly’s en op de terugweg willen ze bij de naaister langsgaan.’

William trok zijn donkere wenkbrauwen op. ‘Nog meer kle- ren passen?’

‘De zoom van een van Penny’s japonnen moest worden aangepast.’

Kate nam kleine hapjes van een limoentaartje en keek opnieuw naar Jonathan. Zijn blauwe ogen leken erg veel op die van zijn zus. Maar zijn haar was niet zo donkerbruin als dat van Julia; het had een gouden gloed. Hij had regelmatige gelaatstreken en een hoog voorhoofd, rechte neus en een krachtige, vierkante kin. Met zijn brede schouders en atletische bouw zou hij door de meeste vrouwen als zeer aantrekkelijk omschreven worden.

Dit was voor haar beslist niet van belang. Ze wist heel goed wat ze in een echtgenoot zocht. Haar tante en zij hadden dit uittentreuren besproken. Als Kate een positie wilde in de society,

moest ze een huwelijk aangaan met een rijke man uit een aristocratische familie, bij voorkeur iemand die erfgenaam van een titel en een landgoed was. Natuurlijk moest hij ook knap zijn, goede manieren en een nobel karakter hebben, maar dat sprak vanzelf.

Jonathan keek op en glimlachte naar haar; in zijn blik lag een uitnodiging voor vriendschap.

Was het juist om een man zo snel te veroordelen vanwege zijn gebrek aan fortuin en de juiste familiebetrekkingen? Ze keek van hem weg en zette het onaangename, lichte schuldgevoel van zich af.

William zette zijn schoteltje neer en ging weer goed in zijn stoel zitten. ‘Wat een diep treurige berichten stonden er in de kranten over de *Titanic*.’

Julia keek bezorgd naar de kinderen. Andrew en Millie genoten echter van hun vruchtentaartjes en sandwiches en leken niet naar het gesprek van de volwassenen te luisteren.

‘Kenden jullie een van de opvarenden?’ vroeg Sir Jonathan.

‘Kirby Brumfield was een schoolgenoot van mij. En we waren lid van dezelfde club.’ William dempte zijn stem. ‘Zijn vrouw en twee kinderen zijn gered, maar hijzelf niet.’

Het medelijden stond op Julia’s gezicht te lezen. ‘Het is verschrikkelijk. We moeten voor hen allen bidden.’

Jonathan knikte en keek weer naar Kate. ‘Hebt u de artikelen over de *Titanic* ook gelezen, miss Katherine?’

De vlammen sloegen Kate uit en even kwam ze in de verleiding om bevestigend te antwoorden. Een paar maanden geleden zou ze rustig hebben gelogen om een betere indruk te maken, maar sinds Julia’s komst leerde ze hoe belangrijk het was de waarheid te spreken, zelfs wanneer die haar in een ongunstig daglicht zette.

Ze sloeg haar ogen op en ontmoette Jonathans blik. ‘Nee, ik heb ze niet gelezen.’

Hij keek haar even met een zweem van teleurstelling in zijn ogen aan en richtte toen zijn blik weer op zijn theekopje.

Ze werd overspoeld door spijt. Natuurlijk had ze een week geleden over de schipbreuk van de *Titanic* gehoord, maar door hun verhuizing naar Londen, het passen van kleren en haar voorbereidingen voor het balseizoen had ze er weinig aan gedacht. Maar nu ze hoorde dat de vriend van William erbij om het leven was gekomen, leek de tragische gebeurtenis dichterbij te komen – en haar gebrek aan betrokkenheid beschamender.

Julia verschoof in haar stoel en keek weer naar Andrew en Millie. ‘Misschien kunnen we beter ergens anders over praten. Ik wil de kinderen niet van streek maken.’

‘Je hebt gelijk, lieverd. Dit is een onderwerp voor een ander moment.’ William wendde zich tot Jonathan. ‘Hoe gaat het met je opleiding in het ziekenhuis?’

‘Uitstekend. Ik steek veel meer op van de visiterondes met de artsen en het bijwonen van de operaties dan wanneer ik in een klaslokaal zit of het ene na het andere boek moet lezen.’

Julia knikte stralend. ‘Je vond praktijklessen altijd al leuker dan theorie.’

‘Inderdaad.’ Jonathan pakte een kleine sandwich. ‘Wat zijn jullie plannen voor het seizoen?’

‘Vrijdag is Katherines presentatie.’ Julia glimlachte naar haar. ‘Ik ben ervan overtuigd dat ze daarna diverse uitnodigingen zal ontvangen. We verwachten een zeer volle agenda te krijgen.’

Jonathan wendde zich tot Kate. ‘Komende vrijdag?’

In haar keel bleef een hapje limoentaart steken. Ze knikte en dwong zich tot een lichte glimlach.

‘En haar bal staat gepland voor 11 mei,’ zei Julia. ‘We hopen dat je ook kunt komen.’

‘Natuurlijk. Ik vind het een eer om er bij te mogen zijn.’ Jonathan keek om zich heen. ‘Wordt het bal hier gehouden?’

‘Dat waren we van plan.’ William fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. ‘Maar Lady Gatewood, Katherines tante, houdt vol dat de ruimte niet groot genoeg is. Er staan meer dan honderdvijftig gasten op de lijst.’

De opwindende golfde door Katherine heen en ze kon een glim-

lach niet onderdrukken. ‘Tante Louisa heeft voor ons weten te regelen dat het in het Sheffield House gehouden mag worden. Daar is een grote balzaal met een mooi terras en prachtige tuinen.’

‘Katherines tante is bevriend met de Tremonts, de eigenaars van Sheffield,’ voegde Julia eraan toe. ‘Het is erg vriendelijk van hen dat we het bal daar mogen houden.’

Jonathan keek Kate met een glimlach aan. ‘Ik ben nog nooit op een debutantenbal geweest.’

‘We hopen dat het een prachtige avond wordt.’

‘Vast wel.’ Julia keerde zich naar haar broer. ‘Vertel eens, wanneer ben je klaar met dit semester?’

‘Over twee weken. Daarna ga ik tot aan het einde van de zomer twee ochtenden per week in het ziekenhuis werken.’

‘Dat zal een aangename verandering voor je zijn,’ zei Julia.

‘Ja, ik kijk ernaar uit, hoewel ik wel dringend op zoek moet naar een nieuw appartement.’

Julia keek hem vragend aan. ‘Ga je verhuizen?’

‘Ik moet wel. De eigenaar van ons appartementencomplex verkoopt het gebouw. Ik moet er uiterlijk op 15 mei uit zijn.’

William fronste zijn wenkbrauwen. ‘Dan heb je inderdaad nog maar weinig tijd.’

‘Ja, zeker. Theo Anderson, een van mijn medestudenten, heeft me uitgenodigd bij hem in te trekken, maar ik ben bang dat zijn appartement zelfs nog kleiner is dan het mijne. Ik weet niet of dat wel zal werken.’

‘Waarom kom je niet bij ons logeren?’ William zette zijn gebaksschoteltje neer. ‘We hebben vier gastenkamers, en we verwachten niet dat die allemaal vol komen.’

Kate wierp een snelle blik op Jonathan. Vermoedelijk zou ze weinig last van zijn aanwezigheid hebben, maar wat zouden de mensen denken? Hoewel, met haar tante, nicht en Julia als haar chaperonnes, zou zelfs de op schandaaltjes beluste society geen bezwaar kunnen hebben.

‘Clark en Sarah komen voor Katherines bal naar Londen,’ voegde William eraan toe, ‘maar zij blijven slechts een paar da-

gen. Wij gaan niet voor begin augustus naar Highland terug. Je bent van harte uitgenodigd om net zo lang bij ons te blijven als je wilt.'

'Dank je. Dat geeft me ruim de tijd om een nieuw appartement te vinden voor de colleges in het najaar worden hervat.'

'Hoe snel wil je je spullen brengen?' vroeg neef William.

'Ik kan morgen komen, als dat jullie schikt.'

'Uitstekend. We zullen de auto sturen. Noem maar een tijd.'

'Komt drie uur goed uit? Ik heb een kist en een paar dozen met boeken, dus is het erg fijn als het per auto kan.'

William knikte en zette zijn kop-en-schotel op de tafel. 'Ik zal Lawrence vragen het te regelen.'

Julia's gezicht verhelderde toen ze van William naar Jonathan keek. 'Het zal heerlijk zijn om je bij ons te hebben.'

Jonathan zond hun beiden een dankbare glimlach. 'Ik vind het ook fijn en het geeft mij de gelegenheid om William en de rest van de familie beter te leren kennen.' Zijn blik ging van William en Julia naar Kate.

Kate keek naar haar bordje. Waarschijnlijk zou ze Jonathan na haar presentatie maar weinig zien. Wanneer het seizoen eenmaal in volle gang was, zouden de uitnodigingen binnenstromen, en haar dagen en avonden zouden gevuld zijn met partijen, diners, bals en uitstapjes. Ze keek nog een keer naar hem, en voelde een steek van spijt.

Lydia Chambers liep snel via de stenen personeelstrap achter in het huis naar beneden en hield zorgvuldig de grote lavendelblauwe hoed van Miss Katherine vast. Tijdens de reis van Berkshire naar Londen waren er op de een of andere manier wat struisvogelveren losgeraakt. Hopelijk wist Mrs. Adams, de huisvrouw, hoe ze die weer op de hoed moest bevestigen.

Lydia zuchtte diep terwijl ze over het tussenportaal liep en verder naar beneden ging. Ze was zo blij geweest met haar pro-

motie van dienstmeisje in Highland naar kamenierster van Miss Katherine en Miss Penelope. Het idee om met de Ramsey-familie naar Londen te reizen was zeer opwindend geweest voor een eenvoudig boerenmeisje, maar nu had ze wel tal van nieuwe verantwoordelijkheden: de haren van de jonge ladies kappen, voor hun kleding zorgen en zelfs hun onderkleding naaien.

Er viel veel te leren! En als ze het niet goed deed, zou ze weer dienstmeisje worden en op de eerste de beste trein terug naar Berkshire worden gezet.

Was het dom geweest om de promotie te aanvaarden?

Ze beet op haar lip en klopte op de deur van Mrs. Adams.

‘Kom binnen.’

Lydia opende de deur en stapt de knusse zitkamer van de huishoudster binnen. ‘Goedemiddag, miss.’

Mrs. Adams draaide zich om in haar stoel. ‘Wat kan ik voor je doen, Lydia?’

‘Miss Katherine wil deze morgen dragen.’ Ze stak de hoed naar voren en haalde de drie struisvogelveren eruit. ‘Maar ik heb geen idee hoe ik deze nare dingen weer vast moet maken.’

Om de mond van Mrs. Adams verscheen een zweem van een glimlach en om haar ogen vormden zich lachrimpeltjes. ‘Laat me eens kijken.’ Lydia gaf haar de hoed. Mrs. Adams draaide hem in haar handen rond en keek naar de bloemen, veren en het gaaswerk. ‘Lieve help, er staat een hele tuin bovenop, is het niet?’

Lydia glimlachte. ‘Ja, miss.’

‘Nou, je bent hier aan het juiste adres.’ Mrs. Adams keek op en haar lichtgrijze ogen glansden. ‘Mijn moeder was hoedenmaakster, en ik ben in het vak opgegroeid. Ik zal je laten zien hoe je de hoed kunt herstellen.’

Lydia klapte in haar handen. ‘O, dank u wel. Ik was al bang dat ik nog voor het einde van mijn eerste week in Londen ontslagen zou worden.’

‘Maak je geen zorgen, liefje. Tegen de tijd dat we klaar zijn, kan Miss Katherine deze hoed in de ergste stormen dragen zonder dat er ook nog maar een veer loslaat.’

‘Ik ben u zo dankbaar. Ik wil echt leren om een goede kame-nierster te zijn.’

‘Natuurlijk wil je dat, en ik help je met alle plezier. Nou, laat me even pakken wat we nodig hebben, en daarna nemen we hem mee naar de personeelsruimte. Het is bijna tijd voor de thee.’ Mrs. Adams gaf Lydia de hoed terug en pakte haar naaimand van een plank in de hoek. Ze wees naar de deur. ‘Na jou, liefje.’

Lydia’s verkrampde schouders ontspanden terwijl ze naar de personeelsruimte liep en daar aan de lange houten tafel plaatsnam. De andere bedienden waren daar bijna allemaal al aanwezig en genoten van hun thee en een korte pauze tijdens hun drukke dag.

Ann Norton, het kindermisje, keek op en glimlachte toen Lydia naast haar ging zitten. ‘Kijk maar uit met die hoed. Je moet er niet aan denken dat er jam of thee op komt.’

‘Daar heb je gelijk in.’ Lydia legde de hoed voorzichtig op haar schoot. ‘Ik zou hem normaal gesproken ook niet hierheen meenemen, maar Mrs. Adams gaat me leren hoe ik de veren vast moet zetten.’ Lydia keek naar de huishoudster, die aan het hoofdeinde van de lange tafel zacht met Mr. Lawrence, de butler, stond te praten.

Mrs. Adams en Mr. Lawrence hielden gezamenlijk toezicht op het personeel. Mr. Lawrence gaf leiding aan de mannelijke bedienden, inclusief de twee livreiknechten, de chauffeur en een stalknecht. Mrs. Adams had de verantwoordelijkheid voor de vrouwelijke bedienden: twee dienstmeisjes, Ann en Lydia.

Mrs. Murdock, de kokkin, kwam gehaast binnenlopen en zette een blad vol sandwiches op tafel. Ze keek met een gefronst voorhoofd naar Nelson, de livreiknecht, die al zat te eten. ‘Wat een haast. Kon je niet op de anderen wachten?’

‘Het spijt me.’ Nelson keek naar Mr. Lawrence.

De butler wendde zich tot Mrs. Murdock. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat hij vast mocht gaan eten. We hebben het erg druk en ik zag geen noodzaak om te wachten.’

Mrs. Murdock rolde met haar ogen. ‘O, nou, dat verklaart veel.’

Lydia en Ann wisselden een glimlach. Sinds hun aankomst in Londen leken Mrs. Murdock en Mr. Lawrence met elkaar een strijd aangegaan te zijn om helder te krijgen wie de eindverantwoordelijke voor de maaltijden was. Hoewel Mrs. Murdock toezicht hield op de twee keukenmeisjes en de bereiding van de maaltijden, stond ze in rang toch lager dan Mr. Lawrence en Mrs. Adams. Iedereen kende zijn plaats en ze wisten allemaal dat het belangrijk was om hun meerderen respect te betonen.

Ann wierp een blik op de huishoudster. ‘Wat aardig van Mrs. Adams dat ze je met de hoed wil helpen.’

‘Ja, ze is heel aardig.’ Lydia boog zich dichterbij Ann toe. ‘Heel wat aardiger dan Mrs. Emmitt.’

Anns mond vertrok alsof ze iets bitter had geproefd. ‘Ik ben blij dat we niet meer onder haar hoeven te werken als we weer op Highland terug zijn.’

‘Ik ook.’

Mrs. Emmitt, de vorige huishoudster van Highland, had afgelopen winter geprobeerd Ann te ontslaan, toen Ann betrapt was tijdens een ontmoeting met Peter Gates, een vorige stalknecht. Maar Miss Foster had het voor Ann opgenomen en Mr. Ramsey overgehaald de eis van de huishoudster naast zich neer te leggen en Ann in dienst te houden.

Ann veegde een broodkruimel van haar schort. ‘Het is goed dat de waarheid over Mrs. Emmitt uiteindelijk boven water is gekomen. Stel je voor, zeg... Ze probeerde zelfs Miss Foster weg te krijgen.’

Lydia schudde haar hoofd. ‘Dat had ze nooit mogen doen.’

‘Al helemaal niet omdat Miss Foster en Mr. Ramsey gevoelens voor elkaar hadden.’

‘Is het niet enorm romantisch: een vooraanstaande heer als Mr. Ramsey, die verliefd wordt op een gouvernante?’

Ann haalde een schouder op. ‘Dat zal best. Ik ben gewoon blij dat Mrs. Emmitt degene was die ontslagen werd en niet Miss Foster of ik.’

Er was aan het personeel verteld dat Mrs. Emmitt ontslag ge-

nomen had om bij haar zus in Bristol te gaan wonen, maar de waarheid was van het ene personeelslid naar het andere doorgefluisterd. Bijna niemand betreurde haar vertrek.

Lydia schonk voorzichtig een kopje thee in en lette er goed op dat er geen enkel spettertje op de hoed van Miss Katherine kwam. ‘Denk je dat Mrs. Adams mee teruggaat naar Highland, om Mrs. Emmitt te vervangen?’

Ann schudde haar hoofd. ‘Ik heb gehoord dat ze twee dochters en een kleinkind hier in de stad heeft, dus zal ze vast geen betrekking uit de buurt van haar familie willen.’

‘Nou, dan zullen ze iemand anders moeten zien te vinden voor Highland Hall.’

Ann smeerde boter op een sneetje brood. ‘Ik wilde dat ik kon solliciteren, maar ze zoeken vast iemand met meer ervaring.’

Lydia knikte. ‘Een huishouden als dat van Highland besturen is een zware taak.’

Patrick, de tweede livreiknecht, liep het vertrek binnen. Zijn lichtbruine haar was netjes gekamd en hij droeg een mooi kostuum. ‘De middagpost, sir.’ Hij overhandigde Mr. Lawrence een stapel enveloppen.

‘Dank je.’ Mr. Lawrence sorteerde snel de post en legde de meeste brieven opzij. Hij keek over de tafel naar Lydia. ‘Je hebt post, Lydia.’

Lydia sprong op om de envelop van de butler aan te pakken. ‘Dank u, sir.’

Hij knikte en deelde nog twee andere brieven uit.

Lydia keek naar de envelop en begon te stralen. Brieven van thuis waren een zeldzame traktatie. Verwachtingsvol scheurde ze de envelop open. Ze vouwde het velletje papier open en haar ogen vlogen over de eerste regels. Haar adem stokte toen ze snel de overige zinnen las.

Je zus Helen is weggelopen; we zijn er ziek van en maken ons erg veel zorgen. We hebben geen idee bij wie ze is en waar ze naartoe is gegaan. Heb jij iets van haar vernomen?

Je vader heeft bij enkele jonge mensen in het dorp en bij de omliggende boerderijen navraag gedaan. Hij heeft zelfs een beloning uitgeloofd. Tot op heden heeft dat niets opgeleverd, maar we hopen dat binnenkort iemand zijn mond zal opendoen. Ik weet zeker dat een van hen wel weet waar ze naartoe is gegaan.

Bid alsjeblieft voor haar en voor ons. Je vader is buiten zichzelf en mijn hart breekt. Als je iets van haar hoort, stuur ons dan alsjeblieft direct bericht.

Ik hoop dat het goed met je gaat en dat je alle kennis en vaardigheden leert die je voor je nieuwe positie moet bezitten. Er zijn veel verleidingen in Londen. Ik hoop dat je er ver vandaan houdt en op het rechte, smalle pad blijft.

Je liefhebbende moeder.

Lydia's hand trilde terwijl ze naar de brief staarde. Wat had Helen ertoe gebracht om weg te lopen? Natuurlijk, het leven op de boerderij was vrij zwaar, maar hoe kon ze zomaar verdwijnen en haar ouders in het ongewisse laten? Waar zou ze naartoe zijn gegaan? Wat voor bestaan leidde ze nu?

Als ze zo graag van huis wilde, waarom had ze dan geen fatsoenlijke betrekking bij een vooraanstaande familie gezocht, in plaats van weg te lopen en haar familie zo veel verdriet te doen? Maar Helen had altijd al een romantische inslag gehad en had altijd verlangd naar de dag waarop een jongeman haar het hof zou maken en haar zou meenemen naar een betoverend bestaan.

Dwaze meid!

Lydia vouwde de brief dicht en schoof hem terug in de gescheurde envelop.

'Lydia? Wat is er?' Ann boog zich naar haar toe. 'Heb je slecht nieuws gekregen?'

Lydia slikte en keek om zich heen. Ze kon hier, met zo veel mensen die meeluisterden, niet over haar zus praten.

Ann legde een hand op haar arm. 'Lieve help, je ziet zo wit als een doek.'

Lydia trok haar arm weg en ging staan, maar haar knieën knik-

ten. 'Ik voel me prima. Ik heb alleen... wat frisse lucht nodig.'
Ze draaide zich om en liep weg.

'Maar de hoed van Miss Katherine dan?'

'Ik kom zo terug.' Lydia liep snel door de gang en duwde de achterdeur open. Ze stapte de binnenplaats op en kneep haar ogen een beetje dicht tegen de late middagzon. De geur van paarden en hooi dreef door de openstaande staldeur langs het koetshuis.

Leunend tegen een stapel houten kisten probeerde ze haar rondrazende gedachten tot rust te brengen.

O, Helen, wat heb je gedaan?

Engeland, 1912. De 18-jarige Katherine Ramsey reist naar Londen om haar debuut te maken bij de hogere kringen van de stad en een echtgenoot te zoeken. Haar hooghartige tante staat erop dat ze het aanbod aanneemt van een rijke jongeman die de erfgenaam is van een groot landgoed. Maar dan leert Katherine Jonathan Foster kennen, een knappe geneeskundestudent die zijn leven wijdt aan het beschermen van de armen in Oost-Londen.

Als een familieschandaal haar kansen voor het seizoen doet dalen, heeft Katherine haar handen vrij om liefdadigheidswerk te doen met Jonathan. Er ontluikt een voorzichtige romance. Totdat het werk Katherine in gevaar brengt. En dan verschijnt de rijke aanbieder weer ten tonele...

Carrie Turansky is net als haar lezers helemaal weg van het Britse kostuumdrama *Downton Abbey*. Na een bezoek aan Engeland wilde ze niets liever dan zelf een verhaal schrijven dat zich afspeelt op een van die prachtige landgoederen uit de Edwardiaanse periode. Het resultaat is de serie *Highland Hall*, die niet onderdoet voor de bekende tv-serie. Een must voor iedereen die maar geen genoeg krijgt van kostuumdrama's. Eerder verscheen in deze serie *De gouvernante*.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2391 6 / NUR 342

9 789029 723916

www.uitgeverijvoorhoeve.nl